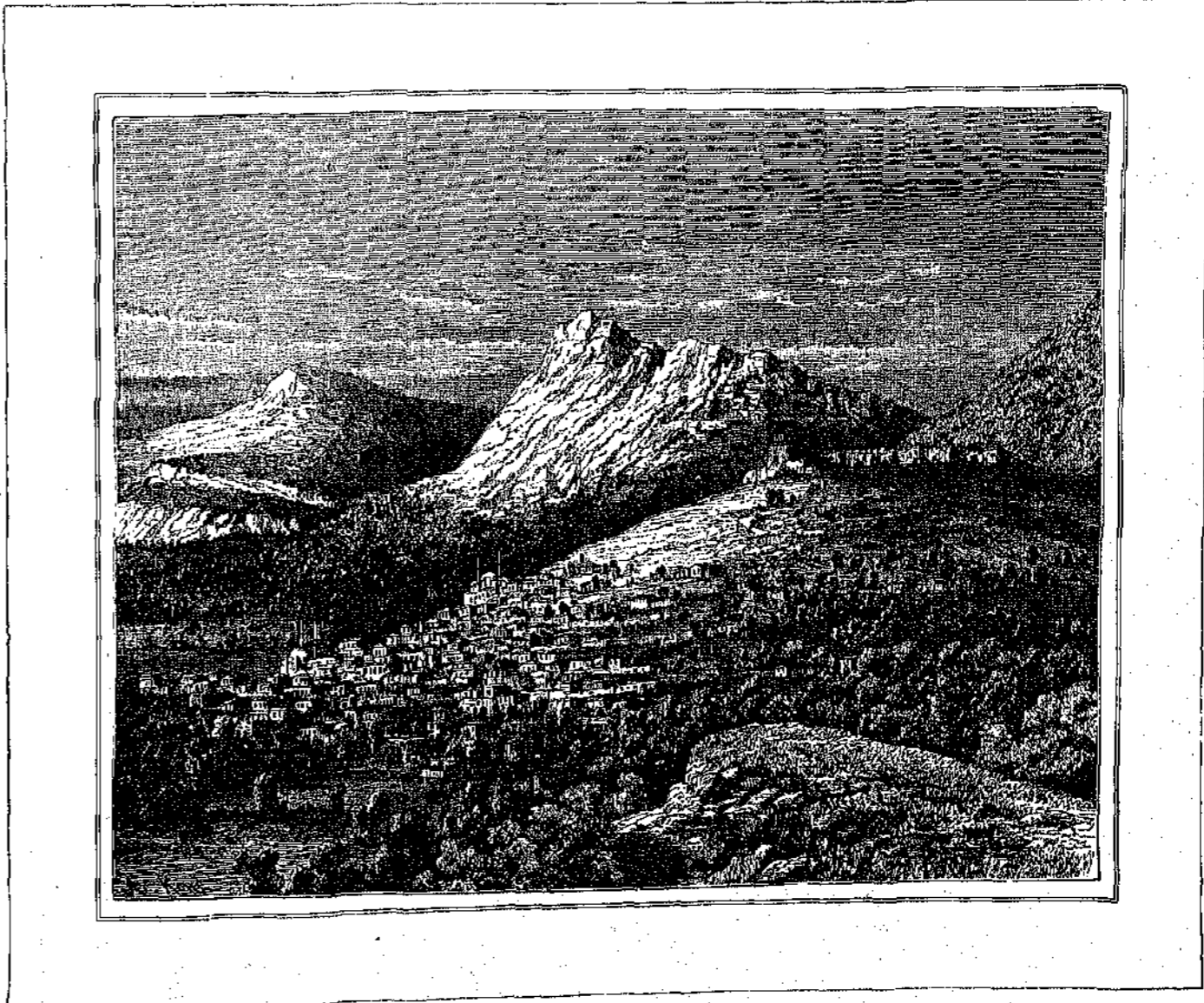

Έτος Α'. Εκδόται τῆ 1/18 καὶ 16/27. ἑκάστου μηνός. ➔ Ἐν ΛΕΙΨΙΑ τῆ 15/27 Φεβρουαρίου 1882 ➔ Τῆς ἑβδομάδος ἀριθμὸς 40. Φορτ. 40. Ἄρ. 20.
Ἐξ ἀριθμοῦ 82. Ἰούλι. 16.

ΠΡΟΚΟΜΕΝΑ. Ἀναστάσις ἐξ Ἀθηνῶν. — Τὰ Μελισσα. (Ἑλληνικαὶ ἔργα). — Τὸ ἀδελφάνι (εἰκὼν Ἡ. Μελισσα). — Τὰ λαοεῖτα τοῦ Περτελικού. — Τὸ ἄσπρον τοῦ Χιαθῆ (αὐθεντία). — Ἡ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Σοφίας ἐν Κόνσταντινῶν. — Βιβλιογραφία. — Ὁ ἄσπρος τοῦ Δάφνου (μετάφρασις Κ. Μουσοῦρου). — Βοτανικαὶ εἰδήσεις. — Ἀπόστολος Κομνηνός (εἰκὼν). — Τὸ ἄσπρον τῆς Κολωνίας. — Κατάλογος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. — Γεωμικὰ. — Πολιτικὴ ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ ἐπιθεώρησις. — Διάγνῃς. — Γραμματικὸς τοῦ Ἑσπεροῦ.

ΕΙΚΟΝΕΣ.
 Ἐκ τῶν πρῶτων ἐπαρχιῶν. Τὰ Τρικαλά. — Ἡ πρυτανία τοῦ Χιαθῆ. — Τὰ λαοεῖτα τοῦ Περτελικού. — Ἡ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Σοφίας ἐν Κόνσταντινῶν. — Τὸ ἀδελφάνι (εἰκὼν Ἡ. Μελισσα). — Ἀσὴ δάφνου.

— ΕΚ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΗΜΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ. —

ΤΑ ΤΡΙΚΑΛΑ.

καὶ τοῦ διερμηνεύς, τὸν ὁποῖον ἔλαβον παρὰ τοῦ ἐπισκόπου, ὁ φιλοξενῶν με μὲ παρακίνησε πολὺ νὰ προσλάβω δύο πρόσωπα, ἐκλεγθέντα ὑπ' αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν ἡδονάμην νὰ ἐμπιστευθῶ, ὡς ἀρωγούς χρησίμους, διότι ἡ ὁδὸς περικεκλεισμένη μεταξὺ ὄρεων κεκαλυμμένων ὑπὸ δένδρων, θάμνων καὶ θράχων ποικιλίων, ἐλαχίστην παρείχεν ἀσφάλειαν, τῆς ληστείας ἀμαρζούσης ὡς ἐκ τῶν λόγων τούτων.

Ἐμεθα λοιπὸν πέντε ἄνθρωποι καλῶς ὠπλισμένοι καὶ ἀποφασισμένοι νὰ μὴ ἐπιτρέψωμεν νὰ μᾶς ἀπογυμνώσωσιν. Ἄλλ' ἔπρεπε νὰ σκεφθῶμεν ἐπίσης καὶ περὶ τῆς ἐνισχύσεως τῶν δυνάμεών μας· καίτοι δὲ μοι ἐβεβαίωσαν ὅτι θὰ ἡδονάμθα νὰ εὐρωμεν κατάλυμά τι ἐν Καλαμπάκᾳ φρονίμως ποιῶν διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον προσέθηκα εἰς τὴν συνοδείαν μας ἵππον τινὰ φορτηγόν, ἐφ' οὗ ἔβασα προχειροῦς τινὰς τροφάς.

Τὸ πρῶτον μέρος τῆς ὁδοῦ ἦτο ἱκανῶς ὀμαλόν· ἐπὶ τινὰ χρόνον διηρχόμεθα ἀκόπως τὴν κοιλάδα τοῦ Πηγιοῦ, ἀλλ' ἅμα εἰσῆλθομεν μεταξὺ τῶν ὄρεων Χασίων καὶ Κατζακῶν ἡ ὁδὸς κατέστη ἀνώμαλος· ἐτερπόμεθα ὅμως ἐκ τῆς θέας, διότι εἶναι ὄντως θαυμασία. Τρεῖς περίπου ὥρας ἐχρειάσθημεν, ὅπως διατρέξωμεν τὸ μεταξὺ Τρικυκίων καὶ Καλαμπάκας διάστημα, ἐν ᾧ θὰ ἡδονάμθα νὰ διανύσωμεν αὐτὸ ἐντὸς δύο ὥρων καὶ ἡμισσίας, ἀν' ἡ φορτηγὸς ἵππος δὲν ἦτο θραδός.

Ἡ Καλαμπάκα κεῖται εἰς τὴν ἄκρην τῆς δευτέρας τῆς σχηματιζομένης ὑπὸ τοῦ βελθίου τοῦ Πηγιοῦ μεταξὺ τῶν δύο ὄρεων, τὰ ὁποῖα διήλθομεν. Ἄμα πλησιάσθη τις τὰς οἰκίας τῆς, τὸ βλέμμα προσελκίθει παράδοξόν τι θέαμα ἀληθοῦς δάσους θράχων ἐχόντων ὕψος 300 μέτρων, ἐρριμμένων ἀτάκτως ἐν μέσῳ τῆς πεδιάδος καὶ παριστάντων τὰ ποικιλώτερα σχήματα. Ὅτι μὲν παρίστανται ὡς στενοὶ κίονες ἀνυψούμενοι μέχρι τῶν αἰθέρων, ὅτε δὲ ὡς ὀγκυδαῖες θράχοι, οἷσιν ἐκκεκλιμένοι ἐν τῷ κενῷ φαίνονται ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν μέλλουσι νὰ κατακρημνισθῶσιν· ἐνόησε μὲν πιστεύει τις ὅτι βλέπει πυραμίδα, ἐνόησε δὲ ἄπειρον σωρὸν λίθων. Ὅλοι οἱ θράχοι οὗτοι εἶναι κειρωμένοι ἀπ' ἀλλήλων διὰ στενωπῶν ἢ στοῶν ὅπως παραδόξως. Ἐπὶ τῶν κορυφῶν πολλῶν ἐκ τῶν θράχων τούτων ἀνήγειραν ἄλλοτε οἱ Ἕλληνας μοναχοὶ Μονάς, τὸ πλείστον σήμερον κατερειπωμένας. Αἱ μοναὶ αὗται ἦσαν ἄστυλα παντὸς θέλοντος ν' ἀποσυρθῆναι τοῦ κόσμου καὶ νὰ μὴ περισπᾶται ὑπὸ ἐτέρας φροντίδος ἢ τῆς πρὸς Θεὸν προσευχῆς καὶ λατρείας. Βεβαίως ὁ πρὸς τὴν πίστιν ἐνθουσιασμός εἶναι ἡ κυριώτερη αἰτία τῆς ἀνεγέρσεως τῶν αἰθέρων τούτων μονῶν, καίτοι δυνατόν τις νὰ προσέστη ὅτι πολλοὶ κοινοῦνται ἐσκέψθησαν περὶ τῆς εἰς τοιαῦτα μέρη ἀνεγέρσεως αὐτῶν δι' ἀνθρωπίνην μάλλον αἰτίαν, τὴν πολὺ φυσικὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ δύνανται νὰ ζῶσιν ἐν εἰρήνῃ.

Ἀληθῶς κατὰ τὰς παραχῶδεις ἐποχάς, καθ' ἃς ἀνηγγέρθησαν αἱ παράδοξοι αὗται οἰκοδομαί, δὲν εἶναι παράδοξον ὅτι οἱ μοναχοὶ ἔλαβον ὅλας τὰς δυνατάς προφυλάξεις, ὅπως ἀποκρούσωσι τὴν βίαν τῶν ἐνόπλων σιφῶν, τῶν ἀμφισβητούντων τὰς χώρας ταύτας, καὶ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ληστρικῶν συμμοριῶν, αἵτινες φαίνεται ὅτι πάντοτε ὑπῆρχον ἐκεῖ. Καὶ σήμερον ἔτι οἱ δυστυχεῖς οὗτοι μοναχοὶ εἶναι ἡναγκασμένοι νὰ λαμβάνωσιν ἀπείρους προφυλάξεις, ἵνα ἀποφεύγωσι τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ληστῶν, οἵτινες ὀχυρούμενοι καὶ κρυπτόμενοι ὀπισθεν τῶν ὄρεων καὶ τῶν δασῶν ὑπεκφεύγουσι πᾶσαν καταδίωξιν.

Ὡς πρὸς τὸ ὄνομα Μετέωρα δύο ἐρμηγείαι δίδονται· κατὰ τὴν μὲν, Μετέωρος σημαίνει ὄψηλός, ἀνυψούμενος μέχρι τοῦ αἰθέρος, τοῦθ' ὅπερ ὑπάρχει ἐν ταῖς μοναῖς ταύταις ἀνεγγεγμέναις ἐπὶ σημείοις δυσπροσίτων· κατὰ τὴν δὲ "μετέωρον" εἶναι ἀπλῶς ἡ ἐκφρασις ἰδεῶν ὄψηλων καὶ θρησκευτικῶν — τὰ μετέωρα καὶ τὰ ὑπὸ γῆν, πᾶν ὅτι εἶναι ἐκνωθεν τῆς γῆς. Μετεώρων φροντιστῆς, ὁ περὶ ἐνασχολήσεως ὄψηλῶς ἐνασχολούμενος (Ξενοφών).

Ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν δὲ τῶν μονῶν τούτων πρέπει νὰ ἐμπιστευθῆναι τις εἰς τὴν πολυμάθειαν τοῦ Γάλλου Λέοντος Πηγαίου. Τῷ σοφῷ τούτῳ ἀφιέλεται ἡ ἀνακάλυψις χειρογράφου τινὸς ἐν τῇ

βιβλιοθήκῃ μᾶς τῶν μονῶν τούτων πρὸ ἄλλων ἐτῶν, χειρογράφου ἐπιγεγονότος ὄλιγον φῶς ἐπὶ τῆς ιστορίας τῶν Μετεώρων καὶ κυρίως ἐπὶ τοῦ ὀνόματος αὐτῶν. *)

Πρόκειται περὶ χειρογράφου χρονολογούμενου ἀπὸ τοῦ πρώτου ἡμίσεως τοῦ ἔκτου αἰῶνος, καὶ ἐν ᾧ οἱ μοναχοὶ μνημονεύουσιν ἀνάκρισιν τινὰ γενομένην ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ καταδειχθῆ ὅτι ἡ θρησκεία τῶν Μετεώρων ἐξηγῆται προνομιακῶς ἐκ τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Στάγης. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐπισκοπὸς τις τῆς Στάγης ἐξήγησε τὴν ἔκθεσιν ταύτην, ὡς δύναται τις νὰ εἰκάσῃ ἐκ τοῦ προοιμίου τοῦ ἐπισκόπου τούτου ἐγγράφου. "Κατὰ τὸ ῥητὸν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὅπερ λέγει ἡμῖν· ἐρώτησον τὸν πατέρα σου, ὅα σοὶ ἀποκριθῆν· ἐρώτησον τοὺς προγόνους σου, ὅα σὲ διδάξωσιν, ἐπιθυμοῦμεν καὶ ἡμεῖς ὡς πρὸς τὴν ἡμετέραν θρησκείαν νὰ γνωρίσωμεν τὴν καταγωγὴν τῆς, τὴν ἱστορίαν τῆς, τὸν ὀργανισμόν τῆς καὶ τὰς θλάδας, ὅας ὑπέστη, καὶ συνεπέλα τῶν ὁποίων ἐπληρώθη παντὸς εἴδους ἐρειπίων· ἀναπτύξαντες λοιπὸν τὰ πολλὰ καὶ σπουδαία διπλώματα, ἅτινα ἐλάβομεν παρὰ τῶν αὐτοκρατόρων καὶ τῶν ἐπισκόπων, συμ-βουλευθέντες ἐπίσης λεπτομερῶς τὰ πρωτόκολλα ἡμῶν ὡς ἀναγνωσκονται ἐν ταῖς εἰκόσι τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ λαβόντες τὰς μα-τυρικάς καταθέσεις ἀξιοτίμων γερόντων, ἀνεύρομεν κατηγορημα-τικὰς τὰς ἀποδείξεις ὡς ἐξήτοῦμεν."

Ἐκ τῆς ἐκθέσεως ἐξάγεται ὅτι τὰ Μετέωρα κατὰ τὴν σύστασιν τῶν ὑπῆρξαν Ὀμοσπονδία ἀσκητῶν, οἵτινες ἔκτισαν ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν θράχων ἢ ἐν ταῖς σπηλαιῶσι τῶν ἐρημητήρια ἢ κρηκὰ μοναστήρια ἔχοντα ὡς κέντρον τὴν μονὴν τῆς Δουπανθῆς, ἢ ἡ ἀνάμνησις ἐντελῶς περιεσώθη.

Ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ, ἐγγὺς τῆς ὁποίας ἦτο ἀνεγγεγμένη ἐκκλησία ἀφιερωμένη εἰς τὴν Παρθένον, ἤδρευεν ὁ ἀρχηγὸς ἦτοι ὁ γενικός Ἡγούμενος ἢ Καθηγούμενος τῶν Μετεώρων· οἱ δὲ μοναχοὶ οἱ διευθύνοντες τὰς ομάδας τῶν ἐπὶ τῶν θράχων διαπαρμένων ἀναχωρητῶν διεκρίνοντο μόνον διὰ τοῦ ὀνόματος "οἱ πατέρες".

(Ἐπιτετα ἡ συνέχεια.)

ΤΟ ΑΔΕΛΦΑΚΙ.

(Εἰκὼν Η. ΜΕΛΛΗΣ, ὅρα σελ. 313.)

Εἰκὼν ἐκφραστικωτάτη καλλιτέχνη διακρηπτοῦς. Παιδίον ἄθωον καὶ ἀνυπόπτον κρατεῖ ἐν τῇ τρυφερᾷ αὐτοῦ ἀγκάλῃ μικρὰν γαλῆν, καὶ χαίρει ἐπὶ τῇ ἡμέρῳ αὐτῆς ἡσυχίᾳ. Δὲν φαντάζεται ὅτι τὸ χαρὲν τοῦτο ζῶον ὑπὸ τὴν φαινομένην ἡμερίαν ὑποκρύπτει δόλον καὶ ὅτι εἰς οὐδὲν λογίζομενον τὰ ὑπεύματα καὶ τὰς περιποιήσεις θὰ ἐμπήξῃ δοθείσης περιστάσεως τοὺς γαμφοὺς αὐτοῦ ὄνυχας εἰς τὴν ὑπερούσαν χεῖρα. Ἐν τῷ μέλλοντι αὐτοῦ θίβῃ ὅα ἐννοήσῃ καὶ τὸ σήμερον ἄθωον καὶ ἄκακον παιδίον εἶναι πολλὰκις ὑπὸ τρόπου μελιγίλου καὶ συμπεριφορᾶν ἐδγενῆ κρύπτονται πάλῃ ἀγενῆ κακεντρεχοῦς καὶ δολίαις ψυχῆς. Τότε, διαχθῆν ὑπὸ τῆς πείρας, δὲν ὅα ὀνομάζῃ ἀδελφὸν εἰμὴ τὸν εἰλικρινῆ καὶ δεδοκιμασμένον φίλον.

ΤΑ ΛΑΤΟΜΕΙΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΕΑΙΚΟΥ.

(Μετὰ εἰκόνας, ὅρα σελ. 312.)

Εἰς ἀπόστασιν τριῶν τετάρτων τῆς ὄρας ἀπὸ τῆς μονῆς Πεντέλης ἐν τῇ Ἀττικῇ κεῖνται τὰ περιώνυμα λατομεῖα τοῦ μάρ-

*) Ἀρχαιολογικὴ Ἐπιθεώρησις 1864. "Αἱ μοναὶ τῶν Μετεώρων ἐν Θεσσαλίᾳ ὑπὸ Λέοντος Πηγαίου, μέλους τοῦ Ἰνστιτούτου, ἐπέστη ἐν τῷ μουσεῖο τοῦ Λοδῆρου." Εἰς τὸ ὑπόμνημα τοῦτο εἶναι προσηρηγμένους γράφας γενόμενος ὑπὸ τοῦ ΛΑΙΟΥ, ἀνοματικῶς τοῦ μηχανικοῦ, καὶ καθιστῶν τὸ πρῶτον γνωστὴν τὴν καταβολὴν τῶν μονῶν ἐπὶ τῆς Στάγης. Σημειώτεον ὅτι τὸ βυζαντινὸν ὄνομα τῆς Καλαμπάκας ἦτο Στάγη καὶ ὅτι ἀνάμνησιν θρησκείας τῆς Στάγης τὸ μέρος, ὅπου εἶχον καταρτίζεσθαι καὶ σήμερον οἱ ἀσκηταὶ καὶ οἱ μοναχοί.

μάρον, τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων τοῦ Περιπέλου μέχρι σήμερον παρέχοντα εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν τὴν πολυτίμητον ἀποδομήσιμον ὀλην. Ἡ μονὴ τῆς Πεντέλης, ἐν θέσει γραφικωτάτῃ κειμένη, εἶναι ἐκ τῶν συνήθων ἑλληνικῶν μονῶν καὶ οὐδὲν παρυσάξει τὸ ἐκτακτόν. Τὰ λατομεῖα ὅμως εἶναι ὄντως ἀξιοθέατα. Μέχρι τινὸς ἢ πρὸς ἀρχαίαις τις ν' ἀναβῆναι τὸ ὄρος, καθίσταται δόσθατος πρὸ πάντων ἕνεκα τῶν ἀπειρῶν τοῦ μαρμάρου συντριμμάτων, τὰ ὁποῖα αἱ ἐργασίαι γιλιθῶν ἐτῶν συνεβόησαν ἐνταῦθα. Ἐκ τῶν συντριμμάτων τούτων ὑπελοβισθῆ ὅτι ἡδύνατο νὰ κτισθῆ πόλις δεκάκις μεγαλειτέρα τῶν σημερινῶν Ἀθηνῶν. Ὑπῆρχε, νομίζομεν, πρὸ ἐτῶν τιῶν σχεδίων τοῦ χρησιμοποιοῦσαι τὰ συντριμματα ταῦτα· πλὴν μέχρι σήμερον καὶ αὐτὸ τὸ σχεδίον ἐμεινεν ἀπραγματοποίητον, ὅπως καὶ τόσα ἄλλα ἐν Ἑλλάδι σχεδία.

Ὅταν μετ' ἐπιπονοῦν πορεῖαν φράσῃ τις εἰς τοὺς πρόποδας τῶν γιγαντιαίων τούτων λατομείων εὐρίζεται ἐνώπιον ἀποτόμου μαρμαρίνου τεύχους, ἐφ' οὗ ἀνακαθίζονται ζωνηρῶς αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες. Τὸ ἀπότομον τοῦτο τεύχος εἶναι τὰ ἀρχαῖα μαρμαρορυχία. Διὰ χονδρῶν σχοινῶν καὶ ἐπὶ τῶν λαλασσομένων ἐν τῷ θράγγῳ ἀδάκων τοῦ φυσικοῦ τούτου κεκλιμένου ἐπιπέδου κατεβιβάζοντο τὰ πάλαι οἱ μαρμαρίνοι ὀγκοί, οἱ μέλλοντες νὰ χρησιμοποιηθῶσιν εἰς τὴν οἰκοδόμησιν τῶν περικαλλῶν τῆς Ἀκροπόλεως ναῶν. Τὸ σπῆμα εἶναι βραχίονα καὶ συμπαγέστατον· μόνον ἐκ τοιοῦτου σπῆματος ἦτο δυνατόν νὰ ἐξαχθῶσι τὰ μεγάλα ἐκεῖνα τμήματα, τὰ ἴσους ὀμαλὰ καὶ στιλπνὰ, τὰ ὁποῖα συνηρμολόγησαν ἕνα Παρθενῶνα. Ἐνταῦθα βεβαίως ἤρχετο ὁ μέγας Ἰκτινός καὶ διὰ τοῦ ἐρημημένου αὐτοῦ ὀφθαλμοῦ ἐποιοῦτο τὴν ἐκλογὴν τῶν ὄρων, ὅν εἶχεν ἀνάγκη πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἀθανάτων αὐτοῦ ἔργων. Ἐνώπιον τῶν ἀρχαίων τούτων λατομείων εὐρισκόμενός τις ἐννοεῖ, ὅτι ἡ φύσις εἶχεν ἐνώσει ἐν τῇ μικρᾷ ταύτῃ τῆς γῆς γωνίᾳ (ἐν

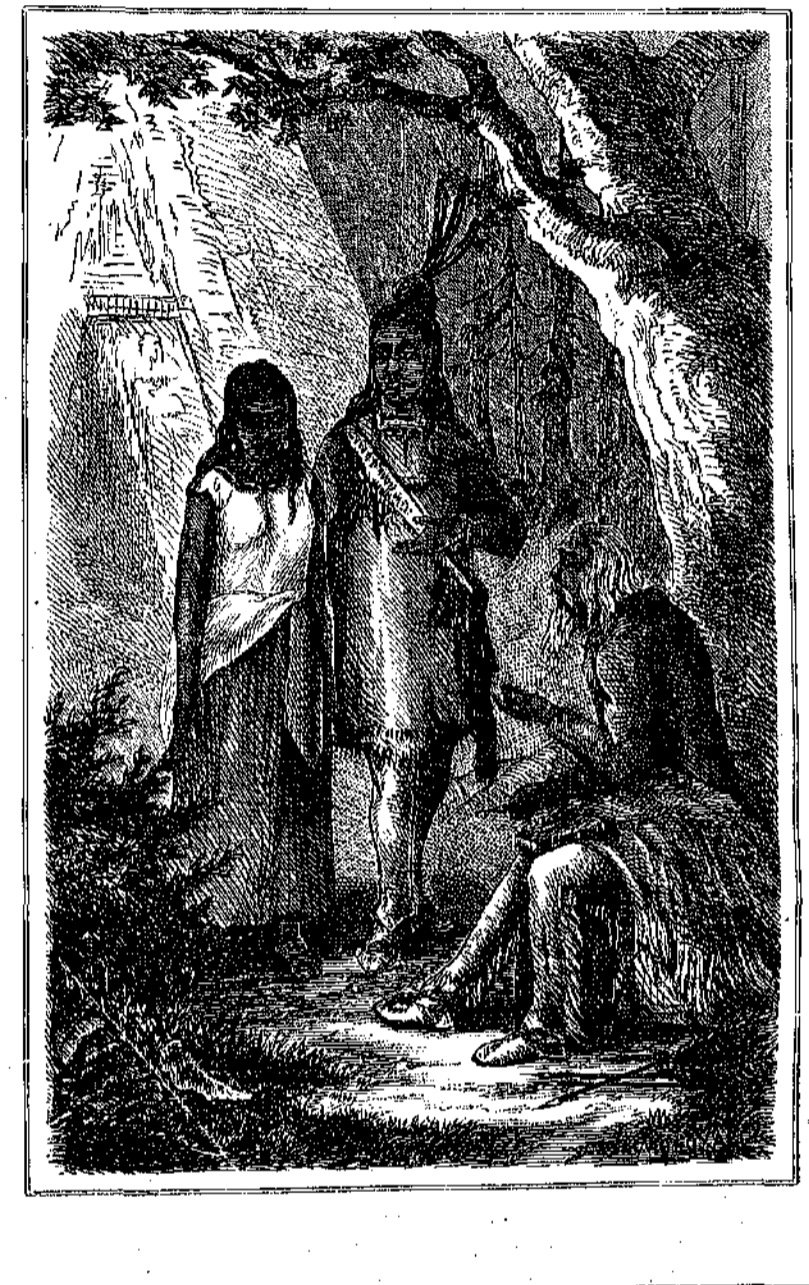
Ἀττικῇ) καὶ τοὺς μεγάλους ἀνδρας καὶ τοὺς μεγάλους καλλιτέχνους καὶ τὸν λαμπρότερον λίθον, δι' οὗ ἡδύνατο νὰ μεταδοθῆ τοῖς μεταγενεστέροις καὶ ἡ δόξα τῶν μὲν καὶ ἡ μεγαλοφυῖα τῶν δέ.

Ὅχι μακρὰν τοῦ μεγάλου λατομείου ὑπάρχει εὐρύχωρον σπηλαιον κοσμούμενον διὰ λαμπρῶν σταλακτιτῶν. Παρὰ τὴν εἰσοδὸν

δὲ τοῦ σπηλαιου σώζονται τὰ ἐρείπια μικροῦ βυζαντινοῦ ναοῦ, πιθανώτατα ἀνεγερθέντος ἐν τῇ θέσει ἀρχαίου θωμοῦ τῶν Νομφῶν. Πρὸς τὸ ἄθος τοῦ σπηλαιου φαίνεται ὀπή, ὀδηγούσα δι' ὀλισθηρᾶς καὶ ἐπικινδύου κλίσεως εἰς ὑπόγειον στοᾶν ἢ μάλλον εἰπεῖν ἀστυεινὸν φρέαρ, ὅθεν ἀνοδεύει ὁ κρότος τοῦ διὰ τῶν βήγμάτων τῶν θράχων καταβρέοντος ὕδατος.

Οὐδεὶς ἐπισκεπτόμενος τὰ λατομεῖα τοῦ Πεντελικοῦ δὲν ἔπρεπε νὰ ἀμελήσῃ ν' ἀναβῆ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, τὸ ὁποῖον ὄψομαι 1150 μέτρα ὑπὲρ ἄνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ἡ ἀνάβασις εἶναι μὲν ἐπιπικρῶς, ἀλλὰ πῶς ἀμείβεται ὁ κόπος! Τὸ βλέμμα περιελαίει ἐκτετατόν ὄριζοντα, ἀφ' ἐνὸς τὸν Παρνασσόν, τὴν Εἰβοίαν, τὰς λευκὰς οἰκίας τῆς Χαλκίδος, ἀφ' ἐτέρου δὴν τὴν Ἀττικὴν μέχρι τοῦ Σουνίου, τὸ Ἀρχιπέλαγος μὲ τὰς νήσους καὶ μακρόθεν τὰς ὄψηλοτέρας κορυφὰς τῶν ὄρεων τῆς Πελοποννήσου. Κάτωθεν δὲ ἐξαπλοῦται ἐν ἡμικυκλίῳ πεδίῳ ἐκτεταμένη, ἔρημος καὶ

ἐκτεθειμένη εἰς τὰς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Εἶναι ἡ ἱστορικὴ πεδιάς τοῦ Μαραθῶνος, εἶναι τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο πεδῖον τῆς μάχης, ἐνθα οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέκρουσαν ἐνδόξως τὸν καταστρεπτικὸν χειμαρρὸν τῆς βαρβαρῶν τῶν Περσῶν ἐπιδρομῆς.

Ὅπως ἦν τοῦ Χιαθῶνα Ἀβραῶν μετὰ τῆς κήρης τοῦ λευκότερου χαλκῆος. Εἰς τὴν γῆν τῶν Δακοτάχων. Τὸ φῶμα τοῦ Χιαθῶνα. Κεφ. 11.

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΧΙΑΒΑΘΑ.

(συνέχεια· ἴσα προηγ. τεύχος.)

Εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ δάσου· Ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δένδρων Δι' ἀγέλαι τῶν ἐλάφων Ἔβασκον ἐν ἡσυχίᾳ, Καὶ δὲν ἔβλεπον τὸν νέον· Ὅστις δὲ εἰπὼν κρυφίως Πρὸς τὸ τέξον· "Μὴ λανθῆσαι!" Ἐπεμψε συρῖον θέλος "Ἐπεμψε συρῖον θέλος Καὶ φορτίους εἰς τὸν ὄμιον Τὴν εὐπρόσδεκτον του λείαν Ἐπρωχώρησεν εὐθύμως.

Πρὸ τῆς θύρας τοῦ οἴκισκου "Ἰστα" ὁ χαλκῆς ὁ γέρον Τῆς φυλῆς τῶν Δακοτάχων, Καὶ ἠκόνει τὰ θέλη Τὰ πολύτιμα, δέξαι· Καὶ πλησίον του ἡ νέα, Ἡ ἡραία του θυγάτηρ, Μινεγά, γελῶν ὕδωρ, Σάτη πλέκουσα ἐκ σχοίνων. Καὶ τοῦ γέροντος αἱ σκέψεις Ἐστρεχον πρὸς παρελθόντα, Τῆς δὲ κόρης πρὸς τὸ μέλλον.

Ἀνεκάλει ὁ πρεσβύτερος Παρελθούσας εἰς τὴν μνήμην Τῆς νεότητος ἡμέρας, Ὅτε μὲ τοιαῦτα θέλη Ἐκυνήγει εἰς τὸ δάσος Τὰς ἐλάφους καὶ δορυάδας, Ὅτε τὰς ἀγρίας χῆνας Τὰς ἐκτύπει καὶ πετώσας· Ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην Τοὺς πολεμιστὰς ἐκείνους, Τοὺς μεγάλους καὶ ἐνόδους, Ἀγοράζοντας τὰ θέλη Παρ' αὐτοῦ διὰ τὴν μάχην. Δὲν ἤδονατο τοιοῦτους Θεοὶ νὰ εὖρη πλέον ἄνδρας, Τῶ ἐφαίνοντο αἱ ἄνδρας Ὅσοι τώρα ἄς γυναῖκες Ὅπλον ἔχοντες τὴν γλώσσαν.

Ἄλλ' ἡ νέα Μινεγά Ἀνεκάλει εἰς τὸν νοῦν της Νέον κυνηγόν, ἡραῖον, Φυλῆς τένης, τένης χάρας, Τὸν ὁποῖον εἶχεν ἴδει Προσελθόντα ν' ἀγοράση Παρὰ τοῦ πατρὸς της θέλη. Ἐγνομεῖτο πῶς ἐσπῆθη Παλλὴν ἄραν ἐν τῷ οἴκῳ, Καὶ πᾶς φεύγων, εἰς τὴν θύραν Πρὸς τὰ ὀπισθεν ἐστράφη, Κι' ὁ πατήρ της πᾶς τὸν εἶπε Νέον φρόνιμον κ' ἀνδρείον. Ἀρὰ γοεθὰ ἔλλη πάλιν Ν' ἀγοράση ἄλλα θέλη; — Κι' ἐπὶ τοῦ πλεξίματος της; Ἐπεσον ἡ χεῖρ της νέας, Καὶ τὸ βλέμμα προσηλόθη Εἰς τὰς σκέψεις τὰς γλυκειάς.

Αἴφνης πλην θημάτων κρότος Καὶ ἡ κίνησις τῶν κλάδων Ἐξουτιᾶ τὴν νέαν κόρην. — Ζωηρὸς καὶ ἐξηγμένος

Μὲ τὴν λείαν ἐπὶ ὤμου Ὁ ἡραῖος Χιαβάθας Ἐμφανίζεται ἐμπρός της.

Σοδαρὸν ὄψασε βλέμμα Ὁ προβεβηκὸς τεχνίτης Καὶ κατέθεσε τὸ θέλος Τὸ ἡμιτελὲς ἀκόμην· Προσεκάλεισε τὸν ξένον Νὰ εἰσαέλθῃ καὶ τῷ εἶπεν Εὐγενῆς καὶ φιλοφρόνης· "Καλῶς ἦλθες, Χιαβάθα!"

Παρὰ πόδας τῆς παρθένου Τὸ φορτίον του ὁ νέος Καταθέτει μὲ ἀγάπην, Καὶ ἡ κόρη τὸν προσελέπει Καὶ τῷ λέγει μελιτώσα· "Καλῶς ἦλθες, Χιαβάθα!"

Ἡ εὐρύχωρος καλόθῃ Ἦτο ἔλη ἐστρωμένη Μὲ δορὰς λευκάς, παχυσίας, Οἱ δὲ τοῖχοι στολισμένοι Μὲ εἰκόνας ὀσσητῶν Σαβοταῶν τοῖς Δακοτάχους. Ὑψηλοὶ ἦσαν αἱ θύραι, Ἄς ὁ νέος Χιαβάθας Εἰσαλθὼν μὲ τὰ περὰ του Μόλις ἐβρῶσεν ἄλιον.

Καὶ ἠγέρθη ἡ ἡραία Ἡ γλυκεία Μινεγά, Καὶ ἠτόιμος τὸ γέμει, Καὶ ἀφρόντισα νὰ φέρῃ Ἐκ τοῦ βόσκου τὸ ὕδωρ. Καὶ ἐπρόσεχεν ὁσάκις Ὁ κλεινὸς ὠμίλει ξένος, Καὶ ὁσάκις ὁ πατήρ της Τῶ ἀπήντα εἰς τοὺς λόγους· Πλὴν ἐκείνη δαίψα, Οὐδ' ἐπρόφερε κἄν λέξιν.

Ἡκροᾶτο ὡς ἐν ὕπνῳ Ὅτι ἔλεγε ὁ νέος Περὶ τῆς καλῆς Νοκόμε, Πᾶς τὸν εἶχεν ἀνατρέψει, Καὶ περὶ τῶν φίλων ἔλεγε, Τοῦ ἐξόχου Χιδιάθου, Καὶ τοῦ βαμάλθου Κῆσση, Περὶ τῆς εὐμερίας Εἰς τὴν γῆν τῶν Ὀσσηθαίων, Εἰς τὴν χώραν τῆς εἰρήνης.

"Μετ' ἀγῶνας πειραματώδεις Μετὰ βήξεισι αἰματώδεις Ἐκλείσαν οἱ Ὀσσηθαῖοι. Μὲ τοὺς Δακοτάχους τέλος Πολυπόθητον εἰρήνην." Τὴν διήγγαν ὁ νέος Ἐτελείωσα, καὶ πάλιν Ψύχραιον σκεδὸν εἶπεν· "Ὅπως ἡ εἰρήνη αὕτη Διαρρέσῃ αἰωνίως Καὶ στενωτέρου αἱ χεῖρες Ἐνωθῶσι κ' αἱ καρδίαι, Δὲς εἰς σύζυγόν μου, γέρον, Τὴν ἡραῖαν ταύτην κόρην, Τὴν γλυκείαν Μινεγάαν, Τὴν πασῶν ὠραιότεραν Εἰς τὴν γῆν τῶν Δακοτάχων!"

Κι' ἡ ἡραία κόρη ἦτο Ἐπι ἀρασμιωτέρα Ὅπως ἴστατο ἐμπρός του, Κι' ὅπως ἐπείτα προσῆλθε Καὶ τῷ εἶπ' ἐρυθρῶσα· "Σὲ ἀκολουθεῖ, ὦ φίλε!" Ὅστις ἦν τοῦ Χιαβάθα Ἀβραῶν μετὰ τῆς κόρης. Τοῦ λευκότριχου χαλκῆος Εἰς τὴν γῆν τῶν Δακοτάχων.

Κ' ἐφωγεν ὁ Χιαβάθας Φέρων μεθ' αὐτοῦ τὴν νέαν Τὴν ἡραῖαν ἐρωμένην· Κ' ἔβαιναν ὁ γέρον μόνος Εἰς τὴν θύραν τῆς καλόθῃ· Καὶ μακρόθεν ἐγαυράτα Ὁ ἔροντώδης καταβράχτης Τοὺς εὐδαίμονας νεμπίους· "Χαῖρε, χαῖρε, Μινεγά! Χαῖρε, χαῖρε, Χιαβάθα!"

Καὶ ἐπέστρεψεν ὁ γέρον Εἰς τὴν ἐργασίαν πάλιν, Καὶ ἐκάθησεν ἡσυχῶς Πρὸ τῆς θύρας, φλυρῶν· "Ὅστω μᾶς ἐγκαταλείπουσι Πάντασι αἱ θυγατέρες, Τὰ παμφίλιτά μας τέκνα· Ὅταν μάλιστα ἀνάγκη Εἰς τοὺς γέροντας γονεῖς τῶν Τὴν βοήθειαν νὰ δώσωσι, Ἐρχεται ἐξαίφνης νέος Μὲ περὶν ποικίλων κόσμων, Διστάλνει τὰ χωρία Ξένος θίως εἰς τὴν χώραν Καὶ τὴν καλλιτέραν κόρην Προσεκάλει· αὐτὴ δ' ἡ κόρη Τὸν ἀκολουθεῖ ἀμέσως, Καὶ ὑπὲρ τοῦ νεανίου Πάντ' ἀρίσει, καὶ χωρίον, Καὶ πατέρα καὶ μητέρα." —

Εὐθύμως ὁδοπορία Ἦτο ἡ τῶν δύο νέων Διὰ μέσου τῶν ἡραίων Ἀπαράντων πεδιάδων Καὶ τοῦ ποικιλοφύλλου δάσου· Ἐπρωχώρου μὲν θραδέως, Πλὴν διὰ τὸν Χιαβάθον Ἡ ὁδὸς θραδέως ἦτο, Ἄν κ' ἐβρόθύμισε τὸ ὄμμα Πρὸς τὰ δῆματα τῆς κόρης.

Δι' ὀρητικῶν χειμάρρων Τὴν ἐπερ' ἐπὶ τῶν ὤμων, Κ' ἐλαφρὰ τῷ ἦτο, δσον Ἐκαθάρισε τὸν ὄρμον Ἐκαστὸς καὶ τὰ περὰ του· Ἀπὸ κλύουσι καὶ ἀκάνθαις, Τῆ ἠτοίμωσι τὴν νύκτα Μικρὸν οἴκημα ἐκ κλάδων Καὶ στρωμνὴν ἀπὸ τὰ φύλλα, Κι' ἦνυπα πρὸ τῆς εἰσόδου Ζωηρὰν πυρὰν ἐκ ἔθλων.

Ἡ πνὴξ λεπτοῦ ζεφύρου Τοὺς συνάδουσε γλυκεῖα, Καὶ τὴν νύκτα αἱ ἀστέρες Μὲ τὸ ἀγροπνὸν των θλέμμα Τοὺς ἐπρωχούρου ἐν τῷ ὕπνῳ· Ὁ δὲ σκύραρος ἐφρόρει Τοὺς εὐδαίμονας ἐκείνους

Ἀπὸ τῆς δρυὸς τὰ ὄφρα, Καὶ ὁ κύνικλος λαθραῖος Ἐγυρμένος τῆς κοίτης Τοὺς προσέβλεπε μὲ ὄμμα Ἐμπελον περιεργίας.

Εὐθύμως ἦν ἡ πορεία. Ἐφαλλον κτηνὰ τοῦ δάσου Τὰ ἡραῖα ἡματὰ των, Καὶ ὁ κόσουρος ἐφάνει· "Ἐἶς' εὐδαίμων, Χιαβάθα, Ἐγὼν σὺζυγον τοιαύτην!" Κι' ὁ ἐρίθαικος ἐφάνει· "Ἐἶς' εὐδαίμων, Μινεγά, Ἐγούσα τοιοῦτον ἄνδρα!"

Καὶ ὁ ἦλιος μὲ λάμψιν Τοὺς προσέβλεπε φλογώδη, Κ' ἔλεγε· "Καλὰ μου τέκνα, Φῶς ἦλιος ἡ ἀγάπη Καὶ οὐκ τὸ μῖσος εἶναι· Καὶ τὰ δύο μωμιγμένα. Ἐχ' ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων. Ἄρχε διὰ τῆς ἀγάπης, Ἄγαθὲ μου Χιδιάθα!"

Ὁ δὲ σελήνη μὲ τὸ φῶς της Τὸ ἀχρόν, μυστηριώδεις Ἐμυθόρριζε τὴν νύκτα· "Τέκνα μου ἠγαπημένα, Παραχρόθῃς ἡ ἡμέρα Ἡ δὲ νύξ γαλήνη ἔλη — Εἶν' ὀσποτικὸι οἱ ἄνδρες, Ἀσθενεῖς δὲ αἱ γυναῖκες· Ὅταν ὁμως ὀσποτικὸς Σχεδὸν τότε καὶ δεσπόζει· Δι' ὀπομονῆς, ὦ κόρη, Δι' ὀπομονῆς οὐ ἄρχει!" —

Ὅσως ἐβρῶσαν οἱ δύο Εἰς τὸ τέρμα τῆς πορείας, Καὶ ὁ Χιαβάθας εὐτως Ἐφωγεν εἰς τὴν καλόθῃν Τῆς μητρὸς αὐτοῦ Νοκόμε Τὸν ἀστέρα φωτοβόλον, Ἡλιον εἰς τὸν λαόν του, Μινεγάαν τὴν γλυκεῖαν, Τὴν ἡραῖοτέραν κόρην Εἰς τὴν γῆν τῶν Δακοτάχων, Γυναικῶν ἡραίων χώραν.

11.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΧΙΑΒΑΘΑ.

Τὸρ' ἀκούσατε, θὰ εἶπω Πᾶς ὁ νέος Γεναδίης, Χορευτῆς ἐκ τῶν σπανίων, Πᾶς ἐχόρευσε μὲ χάριν Εἰς τὴν τελετὴν τοῦ γάμου Τοῦ ἡραίου Χιαβάθα· Πᾶς ὁ φάλτης Χιδιάθου, Μουσικὸς ἐκ τῶν ἀρίστων, Ἄσμα ἔψαλε χαρίαν, Ἄσμα ἔρωτος καὶ πόθων· Πᾶς ὁ φίλαρος Ἰάγος, Ζῶσα εἶδος ἱστορίας, Ἐαυτῆρσος τὰ νέα Καὶ περιεργὰ συμβάντα Πρὸς μεγάλην τῶν παρόντων Εὐχαρίστησαν καὶ τέρψιν.

Μεγαλοπρεπῆς τὰ πάντα Παρασκευάσ' ἡ Νοκόμε Τὰ ἡραῖα σκῆθ' ἔλα Ἐκ κεράτων τοῦ βουνόσου Ταχύντας εἰργασμένα, Ἐστίλλον ἀπὸ τῶν τοίχων. Κήρυκες εἰς τὸ χωρίον Ἀπεστάλησαν μὲ κλάδους, Εἰς σημεῖον δι' ἔλαι· Εἰς τὸ δεῖπνον προσκαλοῦνται. Κι' ἦλλον οἱ προσκεκλημένοι Μὲ τὸ ἔνδυμα τοῦ γάμου, Μὲ τὰς γούνας, μὲ τὰς ζώνας, Μὲ περὰ καὶ μαργαρίτας, Κεχρωματισμένοι ἔλαι.

Εἰς τὸ δεῖπνον παρετέθη Ἰγθύς μέγας κατὰ πρότον, Ὁν ἠτάμας ἡ Νοκόμε, Ἐτα μωλοὶ θουναίων Καὶ ἄπαι καμήλων ῥάχεις, Καὶ πλακοῦς ἐξ ὀρυζίου Κ' ἐκ ἐαυτοῦ ἀραβοσίτου. Ὁ δὲ νέος Χιαβάθας Καὶ ἡ νέα σύζυγός του, Κι' ἡ φιλόθεος Νοκόμε Σιωπῶντες ὀπρητόν Τοὺς προσκεκλημένους ξένους.

Ἄφ' οὐ ἐφαγον οἱ ἔταιοι Ἡ φιλόθεος Νοκόμε Καπνοσβύργας γεμίσει Μὲ καπνὸν τῆς μεσημέρας, Μὲ φλοῖον ἐαυτῆς ἰτέας Καὶ μικρὰ εὐώδη φύλλα, Κ' εἰτα λέγει· "Γεναδίη, Χόρευσε μὲς τοὺς χοροὺς σου, Τοὺς χαρίεντας χοροὺς σου, Νὰ περᾶσθ ὁ καιρὸς μας, Νὰ λαμπρῶνῃς τὴν χαρὰν μας, Νὰ ἡδύνης τοὺς παρόντας."

Ὁ ἡραῖος Γεναδίης, Ἐλαφρὸς, ἀστέιος, εἰρων, Ἐσοκῶδη ἐν τῷ μέσῳ Τῶν συνδαυμένων τότε, Ἐρατῆς καὶ παιγιθῶν Καὶ χορῶν εὐδύμων ἦτο· Εἰς τὸ βίβμον τῆς σφαίρας Ὑπαρέβαινε τοὺς πάντας, Κι' εἰς τὰ τυχερὰ παιγνίδια Ἦτο πρῶτος νὰ κερδίη.

Ἀναγρὸν τὸν ἀπεκάλουν Καὶ δεῖλδν οἱ στρατιῶται, Ὄκνηρὸν καὶ κοῦφον ἄνδρα· Δὲν τὸν ἐμελλε τὸν νέον Τὸν ἡραῖον Γεναδίην· "Ὅς γλευθόζου, ἄς ὑβρίζου, Ἐλεγε γελῶν πολλὰκις, Μ' ἀγαποῦν αἱ γυναῖκες, Μ' ἀγαποῦν κ' αἱ κόραι ἔλαι."

Ἐλαφρὸν ἐλάφου δέρμα Μὲ κοσμήματα παντοῖα, Καὶ μακρὰ, πλοσυρὰ γούνα Τῶ σκεπάζουσι τοὺς ὤμους· Τὴν ὀσφὸν του περιβάλλει Δέρμα καθαρὸν δορυάδου Μὲ κοσμήματα καὶ τοῦτο. Περὰ κόκκου περιεστέρων Τοὺς λευκοὺς αὐτοῦ κροτάφους,

Καὶ τὰς πτέρνας, ἀλωπέων Αἱ ὄραϊ τῷ περιδέσων. Μὲ τὴν μίαν κρατεῖ χεῖρα Πτερωτῶν ἀνεμοστῆρα, Μὲ τὴν ἄλλην δὲ μὲ χάριν Καπνοσβύργα πλοσυρὰ. Κουναλὶ τὸ πρόσωπόν του Κ' ἐρυθραὶ γραμμαὶ κοσμοῦσι, Βόστρυχοι τὰ μέτωπόν του, Χωρισμένοι κ' ἠλαμμένοι, Ὅς τῶν γυναικῶν αἱ κόραι, Διὰ εὐωδῶν ἐλαίων Καὶ γομῶ ποικίλων χόρτων. Ἄσματα, ὀργάνων ἦχοι Ἀντηχοῦν εἰς τὸν ἄερα, Κι' ὁ ἡραῖος Γεναδίης Ἰστα' ἐν τῇ μέσῳ ἔλαι Καὶ ἀρχίζει τὸν χορὸν του.

Κατ' ἀρχὰς ἀργὰ προβαίνει Ἐν τῷ μέσῳ τῶν πλατάνων, Ὑπὸ τὴν σκίαν τῶν παύων, Ἐρπον ἄς νὰ ἦτο πάνθηρ· Μιστ' ἄλιον δὲ ταχέως Κόκυφ τρέχει καὶ κινεῖται, Γύρω, γύρω τῆς τραπέζης, Γύρω, γύρω τῆς οἰκίας, Σείονται τὰ φύλλα ἔλαι, Ἀνοψοῦται καὶ ἡ ἄμμος, Ὅς σφοδρὰ ἀνέμου δίνη, Εἰς τοῦ χορευτοῦ τὸ ἔθμα. Μὲ ὀρμὴν οὐτέλλης δίκην Τρέχει ἄνω, τρέχει κάτω, Τὴν ἀμμάθη παραλίαν Μὲ τοὺς πόδας ἀναοῖων· Καὶ ὁ σπρόβιλος αἰθάνει Καὶ ἡ ἄμμος ἀνοψοῦται, Ὅς λευκὴ χιὼν ποικνοῦται, Τὰ περιχώρα καλόπαι Καὶ θολοὶ τὴν ἀπροσφαίραν."

Ὁ χορὸς τοιοῦτος ἦτο Τοῦ εὐδύμου Γεναδίης, Ὅστις τελετώσας ἦλθε Καὶ ἐκάθησε πληθῶν Τῶν συνδαυμένων πάλιν, Ἀναοῖων τὸν κομῶν του Πτερωτῶν ἀνεμοστῆρα.

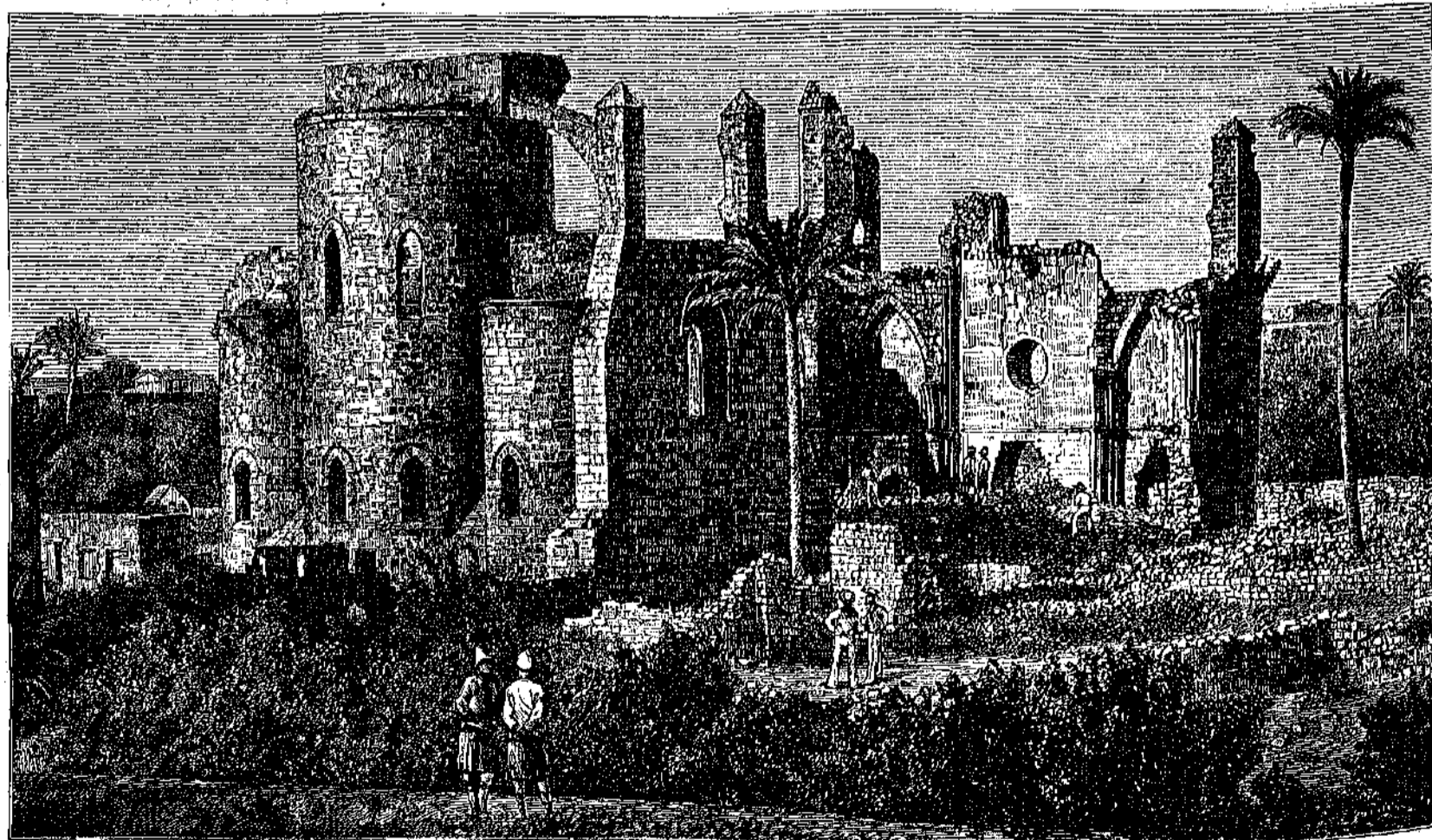
Ἀπετάνθησαν κατόπιν Πρὸς τὸν Χιαβάθον ἔλαι, Τὸν τοῦ Χιαβάθα φίλον, Τὸν μελλορρον ἐκείνον Τρωφερῶν ἡμέτων φάλτην· "Ψάλλε μας, ὦ Χιδιάθε, Ἄσμα ἔρωτος καὶ πόθων, Νὰ λαμπρῶνῃς τὴν χαρὰν μας, Νὰ περᾶσθ ὁ καιρὸς μας Καὶ νὰ τέρψῃς τοὺς παρόντας."

Καὶ εὐδὸς ὁ Χιδιάθου, Τὸν νεμφρον ἀπεινῶν Καὶ τὴν νόμφνην τὴν ἡραῖαν, Ἐψαλε μὲ τὴν φωνὴν του Τὴν γλυκεῖαν καὶ μὲ πόθος Τὸ ἔζη; χαρίεν ἄσμα.

Ἡ "Καὶ ἡ ἄμμος ἀνοψοῦται κ. ἐξ. — Περιγραφή τῆς μεγάλης λεγομένης ἄμμου εἴρηται ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Ροστκιν καὶ Βιπτεκν. Π. 181. Ἡ μεγάλη ἄμμος εἶχε τὴν αὐτὴν γραμμὴν σφαιρικότητα οἷον καὶ οἱ κεχρωματισμένοι ἔραγοι." (ἀκολουθεῖ.)

ΤΑ ΛΑΤΟΜΕΙΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΒΑΙΚΟΥ.

ΤΑ ΕΡΗΜΙΑ ΤΗΣ ΑΓ. ΣΟΜΑΣ ΕΝ ΚΙΤΙΡΩ.

ΤΟ ΔΑΔΕΦΑΚΙ. (Εξέση Η. Μελουσι.)

ὁ Ἀνδρόνικος, ὁ Ἀνδρόνικος ἐκεῖνος, ὅστις πρὸ τριῶν ἔτι ἡμερῶν ἐκάθητο πανίσχυρος ἐπὶ τοῦ θρόνου· ὁ Ἀνδρόνικος, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἔτρεμον πάντες καὶ τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγων ἔτι μηνῶν ὡς σωτήρα πάντες ἀνευφήμουν καὶ προσκύνουν. Ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὁ περὶ γέλωτος μαινομένου ὄχλου, ἦτο ὁ θαυνοσέφης βασιλεὺς, ὃς ἡ σιδηρὰ θέλησις πρὸ μικροῦ ἔτι ἐξουσίαζε τὰ πλήθη. Παράδειγμα φρικτῶν τῆς ἀσταθείας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων!

Καὶ ἐξηκολούθει ἡ ἀπασία πομπῆ διατρέχουσα τὰς παλυπληθεστεράς τῶν ὁδῶν καὶ λεωφόρων, παρακολουθουμένη ὑπὸ τῶν ἀγρίων φωνῶν ἀγαλινώτου ὄχλου.

Ἐμπροσθεν μαγεῖται τινὸς ἐστάθη ἐπὶ ὀλίγον ἡ συνοδεία. Ἀφῆκε γυνή, λευκὴν ἔχουσα τὴν κόμην καὶ ἀγρίου τοὺς ὀφθαλμούς, διέσχισε τὸ πλῆθος κρατούσα ἐν χειρὶ σκεῦος πλήρες ζέοντος ὕδατος. Ἐστάθη ἡ γυνὴ αὕτη πρὸ τοῦ Ἀνδρόνικου καὶ τῷ εἶπε·

— Σὺ εἶσαι λοιπὸν ὁ Ἀνδρόνικος ἐκεῖνος, ὁ ἄβλιος καὶ αἰμοβόρος κακοῦργος, ὅστις μοῦ ἐφόνευσε τὸν ἀνδρα καὶ μοῦ ἐτύφλωσε τὸν ἀδελφόν; Πόσῃ ἐπιθυμίᾳ εἶχα νὰ σὲ γνωρίσω, ἐπὶ τέλους! Πόσον εὐτυχὴς εἶμαι ὅτι σὲ βλέπω!

Καὶ ἀγρίαν ἀφείσα φωνήν, φωνήν μίσιος καὶ ἐκδικήσεως, ῥίπτει κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὸ ζέον ὕδωρ. Καὶ αἱ παρειαὶ τοῦ Ἀνδρόνικου ἐξογκοῦνται ὑπὸ τὴν ἐπιβροήν τῆς τρομερᾶς ταύτης πληγῆς, καὶ ὁ εἰς τῶν ὀφθαλμῶν του χύνεται.

Καὶ ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον τῆς ἡγρίας συνοδείας μέχρι τοῦ Ἱπποδρόμου, ἔνθα ὁ Ἀνδρόνικος καταβιβάζεται ἀπὸ τῆς καμῆλου.

— Κρεμάσατέ τον! Κρεμάσατέ τον! ἀντηχοῦσι πανταγῶθεν αἱ φωναί.

Ὁ Ἀνδρόνικος ἐν σιωπῇ εἶχε δεχθῆ μέχρι τοῦδε βλασ τὰς βασάνους. Τὸ πρόσωπόν του οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐπρόδωκε τὸ ἐλάχιστον ἔχρος φόβου ἢ δειλίας. Ἐκ διαλειμάτων μόνον ἤκούστο φθιβερίζον· "Κύριε, ἐλέησον!" Ὅτε δὲ κατεβιβάσθη ἀπὸ τῆς καμῆλου ἔστρεψε τὸ καθημαγμένον αὐτοῦ πρόσωπον πρὸς τὸ πλῆθος, καὶ εἶπε·

— Πρὸς τί ζητεῖτε νὰ κατασυντρίψετε κάλαμον συντρυμμένον ἤδη;

Καγγασμοὶ καὶ γέλωτες εἰρωνικοὶ ὑπεδέχθησαν τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἀγριώτερον ἐπανελάμβανον αἱ φωναί.

— Κρεμάσατέ τον! Κρεμάσατέ τον!

Παρὰ τὴν θυτικὴν τοῦ Ἱπποδρόμου εἰσόδον εὗρισκαντο δύο λίθινον κίονας ἔχοντες σιδηροῦς κρίκους καὶ χρησιμεύοντες εἰς δέμεσιν τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ προσφερομένων ἀγρίων θηρίων. Ἐπὶ τῶν κίωνων τούτων ἐκρέμασαν τὸν Ἀνδρόνικον ἀπὸ τῶν ποδῶν. Παρατεταμένως ἠκούσθη ἀλαλαγμὸς ἅμα ἐφάνη τὸ σῶμα ἐκεῖνο τὸ ἄμορφον καὶ αἰμοσταγῆς ὀφθόμενον ἀπὸ τῶν ποδῶν καὶ κρεμαμένον ἔχον πρὸς νὰ κάτω τὴν κεφαλὴν.

Τότε προσελθόντες δύο πελώριοι ἀλλαντοπαῖα ἐνέπηξαν τὰς ὀφείας αὐτῶν μαχαίρας ἐπὶ τοῦ κρεμαμένου ἐκεῖνου σώματος, γελῶντες καὶ ἀμιλλώμενοι τίς ἠδύνατο ἐσθιόντερον νὰ πλήξη.

Μετὰ μικρὸν δὲ προσήλθε τις ἐκ τοῦ ὄχλου, ὅστις ἡ θηριωδέστερος τῶν ἄλλων καὶ θέλων καὶ αὐτὸς νὰ λάβῃ μέρος ἐνεργῶν εἰς τὴν ἀποτρόπαιον ἐκείνην ἀκινήν, ἢ φιλοανθρωπότερος καὶ ποιῶν νὰ ἴδῃ τὸ τέλος τῆς φρικτῶδους τοῦ θύματος ἀγωνίας, ἐνέπηξε εἶφος ἐξ ὧν τοῦ λάρυγγος τοῦ Ἀνδρόνικου μέχρι τῶν ἐγκάτων.

Βαθὺν ἐξέπεμψε ῥόχθον ὁ κρεμαμένος. Ἡ πληγὴ αὕτη ἦτο θανατηφόρος. Δις ἐτινάχθη σπασμωδικῶς τὸ ἄμορφον ἐκεῖνο σῶμα δις σκεῖσθη ἢ πρὸς τὰ κάτω κύπτουσα φαλακρὰ ἐκείνη κεφαλὴ, καὶ ὁ θάνατος ἔθεσε τέρμα εἰς τὰς ἀφορήτους ἐκείνας βασάνους. Ἐκπνέων ὕψωσεν ὁ Ἀνδρόνικος τὸν ἠρωτηριασμένον αὐτοῦ θραχίονα, τὸν ἀποστάζοντα ἔτι αἵματος θερμοῦ καὶ τὸν ἔφερῆν ἐν τῷ τελευταίῳ τοῦ θανάτου σπασμῷ πρὸς τὸ στήμα.

— Ἴδετε, ἀνέκραξεν εἰς τῶν δύο ἀλλαντοπαλῶν, ὅστις παρηκολούθει μετὰ καταθονίου μειδιάματος τὰς φάσεις βλασ τῆς φρικτῆς ἀγωνίας. Ἴδετε, τὸσον διψᾷ ἀκόμη αἷμα ὁ τύραννος, ὅστε μὴ ἔχων πρόχειρον ἄλλο αἷμα προσπαθεῖ νὰ πῆρ τὸ ἰδικόν του!

Ἐνώπιον τοῦ θανάτου κατέπεσε πλέον τοῦ ὄχλου ἡ λύσσα, καὶ τὸ πλῆθος ῥίψαν ἀκόμη ἐν τελευταίῳ βλέμμα, βλέμμα ἀγρίας χαρᾶς ἐπὶ τοῦ κρεμαμένου πτώματος, διελθόν, καὶ ἐν τῷ Ἱπποδρόμῳ ἄκρα ἐβασίλευσε αὐτῇ. Ἀπὸ τῶν λίθινων κίωνων ἐκρέματο ὁ νεκρὸς Ἀνδρόνικος, ὁ πρὸ μικροῦ ἀπόλυτος ἄρχων. Ἐσθεσμένος ἦτο πλέον διὰ παντός ὁ ὀφθαλμὸς ἐκεῖνος ὁ ζωηρὸς, ὁ μαρτυρῶν τὴν σιδηρᾶν τοῦ ἀνδρὸς θέλησιν. Γυμνὸς καὶ ἀταφος ἐκρέματο ἐπὶ τὴν βασιλικὴν φορέσας τήθενον. Ὅ πολλὰ ἐν τῷ βίῳ του κουργήσας δικτὴν ἔδωκε φρικτὴν τῶν κακοουργημάτων του!

Μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν τινῶν τὸ ἄμορφον ἐκεῖνο σῶμα ἡμισσησπὸς κατεβιβάσθη διαταγῇ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰσαάκ, καὶ ἐτάφη ἐν νυκτὶ καὶ ἄνευ πομπῆς ἐν τῷ προαυλίῳ τῆς τοῦ Ἐφῆρου λεγόμενης μονῆς κατὰ τὸ Ζεβεῖπτον.

Ὅστε πλᾶξ οὔτε ἐπιγραφή ἐδείκνυε τῷ διαβάτῳ τὸ μέρος, ἔνθα τὸν αἰώνιον ἐκοιμᾶτο ὕπνον εἰς τῶν αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου, ὁ Κομνηνὸς Ἀνδρόνικος.

ΤΕΛΟΣ.

Σημ. τοῦ συγγραφέως. Ὁ "Ἀνδρόνικος Κομνηνός" ἀποτελεῖ μέρος τῶν ἱστορικῶν εἰκόνων ἐκ τῆς Βυζαντινῆς ἱστορίας. Εἰς τὴν αὐτὴν ἐπισημ. ἀνέκοι καὶ ἄλλα δύο ἱστορικὰ διηγήματα, αὐτετελή καὶ ταῦτα, ἃν σὺ μὲν ἐπιγράφαι "Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος" καὶ παρὰ τὸς χρόνους τῆς ἐκείνης Σταυροφορίας, τὸ δὲ τίτλον φέρων "Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος" ἐκδίκεται τὴν θλίψιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων αὐτοκρατόρων καὶ τὴν κατάλυσιν τῆς βασιλείας τῶν Λατίνων ἐν ἔτει 1200.

ΥΔΩΡ ΤΗΣ ΚΟΛΩΝΙΑΣ

τοῦ Ἰω. Μαρία Φαρίνα.

Τίς δὲν γνωρίζει τὸ ὕδωρ τῆς Κολωνίας (EAU DE COLOGNE), τὸ εὐώδες μύρον, οὗ τοσαύτη γίνεται χρῆσις ἐν τῷ κόσμῳ; Ἀπὸ 170 ἤδη ἐτῶν τὸ μύρον τοῦτο γνωρίζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἐν ἔτει 1709 μυροπώλης τις Ἰταλὸς, Φαρίνας τὸ ὄνομα, προσῆλθε πρῶτος εἰς τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ ἐν Κολωνίᾳ. Ἐνεκα τοῦ περυσίου ἀρρώματος τὸ ὕδωρ τῆς Κολωνίας διεδόθη ταχέως καὶ ἐν ἔτει 1760 αἱ πλείεσται τῶν γερμανικῶν ἀθλῶν ἐποιοῦντο χρεῖα αὐτοῦ καὶ παρεχώρησαν τῷ ἐφευρετῇ προνομία. Ἐπίκεινται ἤ ἀνακάλυψις αὐτῆ οὐ μόνον φήμη μεγάλην νὰ παράσχη τῇ ὀικογενεῖα Φαρίνα ἀλλὰ καὶ πλοῦτην. Ἄν καὶ ἡ κατασκευὴ τοῦ μύρου τούτου ἔμεινε μυστικὸν τῆς οἰκογενείας, μεταδιδόμενον ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν, οὐχ ἤττον θύμος ἡ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία ἐνεδύθη πλείεστας βασας καταρχήσεως καὶ ἐν ἄρχῃ ἤδη τῆς ἐνεστῶσης ἐκτονατηριδὸς θλέπομεν ἐμφανιζομένους πλείεστους ὄσους κατασκευαστὰς τοῦ τοιοῦτου ὕδατος, διίσχυριζομένους πάντας ὅτι πωλοῦσι τὸ γνήσιον τῆς Κολωνίας ὕδωρ. Σήμερον ἐν βλασ ταῖς μεγαλειτέραις πόλεσι κατασκευάζεται τὸ μύρον, καὶ μόνον ἐν Κολωνίᾳ ὑπάρχουσι 40 καταστήματα, φέροντα τὸ ὄνομα Φαρίνα. Ἐννοεῖται ὅτι ἐξ ὧν τούτων μόνον τὸ ἀρχαῖον κατάστημα κατασκευάζει τὸ γνήσιον μύρον. Πολλὰκις οἱ καταγρασταὶ κατ' ἡμέραν γέλλησαν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, πολλὰκις ὑπεβλήθησαν εἰς βαρῦτητα πρόστιμα, καὶ ὅμως ἡ κατάχρησις ὑφίσταται καὶ ἀνθεῖ. Τοῦτο παρεκίνησε πρὸς ἐτῶν τὸν ἀληθῆ κατασκευαστὴν, τὸν καὶ εὐθείαν ἀπόγονον τοῦ πρώτου ἐφευρετοῦ Φαρίνα, νὰ προσβῆσθ εἰς τὸ ὄνομά του καὶ τὴν διεύθυνσίν του (JULIUS-PLATZ No. 4) ἐν Κολωνίᾳ, δι' ἧς ἀναγνωρίζεται τὸ γνήσιον προϊόν. Φέρουσι εἰς αἱ φιάλα αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπομένην σφραγίδα.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ἀνοπωλείου καὶ φυτωρίου F. C. HEINEMANN, ERFURT.

(Μετὰ εἰκόνων.)

Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν λαίαν ἐνδιαφέροντα Κατάλογον, ἐν πρὸ τινῶν μερῶν ἐλάβομεν ἐξ Ἐρφούρτης. Εἶναι κατάλογος ἀνθέων, σπόρων ἢ φυτῶν τοῦ μεγάλου καταστήματος F. C. HEINEMANN, περιέχων, ἢ σελίδι 108 μεγάλου σχήματος πλῆθος ἀπειρον φυτῶν διαφόρων ἐπὶ ὁράσει εἰκόνων, ὧν τινὰς πρὸς ἐνδειξιν τῆς εὐχρησίας τοῦ παλόγου παραθέτομεν ἐνταῦθα.

ΠΑΛΑΙΗ ΑΝΕΜΟΝΗ.

ΓΕΡΓΙΣ (ΔΑΛΑΙΙΑ).

ΓΡΗΘΙΝΙΑ ΤΑΚΙΝΘΟΒΕΛΙΑΣ.

ΑΙΘΙΟΝ.

ΥΑΚΙΝΘΟΣ.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Αἱ μεγάλα τελεταί εἶναι κωμῆδαι, παριστανόμεναι ἐπὶ θεάτρῳ ἄνευ παρασκηνίων. Ἐν' ῥοπή ὀφθαλμοῦ ἀπόλλυται ἡ ἀπάτη καὶ σὺν αὐτῇ ἀπόλλυται καὶ ἡ ἐντόπιασις.

Θέλοντες νὰ διίσχυρισθῶμεν τι ἐπιγαλούμεθα πάντοτε μάρτυρα τὸν Θεόν, — διότι ὁ Θεὸς οὐδέποτε ἀντιλέγει.

Τὸ πλῆθος εἶναι ὡς ἡ θάλασσα· σὲ φέρει ἢ σὲ καταποντίζει, κατὰ τὸν πνέοντα ἀνεμον.

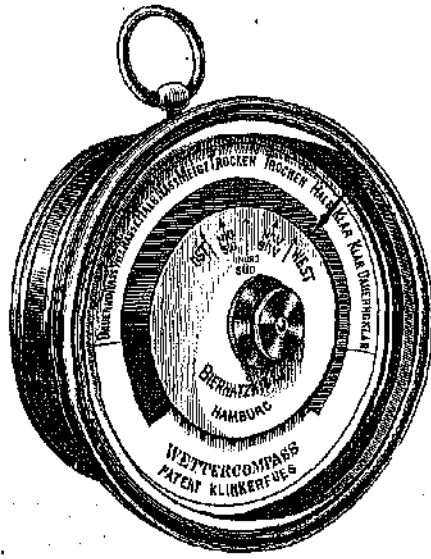
ΕΙΣΑΒΕΤ, Βασίλισσα τῆς Ρουμανίας.

Ἐν τῷ καταλόγῳ τούτῳ εἰσι τὰ πάντα ἐπιστημονικῶς καὶ λαίαν εὐλήπτως κατατεταγμένα ὑπ' αὐθόνας ἀριθμοῦς, καὶ ἐν ἐκάστῃ σελίδι περιγράφεται ὁ τρόπος τῆς καλλιέργειας καὶ περιποιήσεως τοῦ φυτοῦ, ὅστε μὲ τὸν κατάλογον τοῦτον ἀνά χεῖρας δύναται καὶ μὴ ἔχων γνώσεις βοτανικὰς νὰ καλλιερῆ καὶ περιποιήσῃ τὰ φυτὰ καὶ νὰ κοσμήσῃ δι' αὐτῶν αἰθούσας, διαδρόμους, κήπους κ. τ. τ. Σήμερον τὰ φυτὰ ἀποτελοῦσιν ἐν τῶν ἀραιότερων κοσμημάτων τῶν βίαι. Μάλιστα ἐν μεγάλας πόλεσι, ἐν αἷς ἡ εὐθύγραμμος μονοτονία τῶν ὁδῶν καὶ ἡ ἑλλειψις φυτείας ἐπιχέουσι ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου πληκτικὴν ψυχρότητα, αἰσθάνεται τις τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκτίμη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου του ἢ ἐν τῷ δωματίῳ του ὠραῖον τι ἔπος, ἐφ' ὃ μὲ τέρψιν νὰ ἀναπαύηται ἐνίοτε ὁ ὀφθαλμὸς. Πρακτικὸς εἶναι ὁ ἐν λόγῳ κατάλογος τοῦ Κ^ο HEINEMANN, διότι ἐν

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STR. 49. LEIPZIG.

ΚΑΚΑΟΝ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΛΗΒΙΓ (LIEBIG).

Εβρηται παρ' άπαι τοίς φαρμακείοις και παντοπωλείοις του Κόσμου.

Η ΝΕΑ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΗ ΠΥΞΙΣ, προνόμιον του καθηγητού ΚΛΙΝΚΕΡΦΕΣ,

αναγγέλλει άνευ όποιοιςμους τινος μετά καταπληκτικής άκριθείας την έπερχομένην του καιρού μεταβολήν. Το έργαλείον τουτο είναι το πρώτον και μόνον, το όποιον και υπό έπιστημονικήν και υπό πρακτικήν έποψιν έχει πραγματικήν άξίαν.

Τιμή αυτού μάκραι 50 ήτοι φράγκα 62.50 ή λίραι άγγλ. 2½. Προγράμματα άποστέλλονται δωρεάν. Εβρηται μέχρι νεωτέρας ειδοποιήσεως μόνον παρ' τοίς

Κυρίοις ΒΙΕΡΝΑΤΖΚΙ και Σ' εν ΑΜΒΟΥΡΓΩ, κατόχοις των προνομιούχων τούτων έργαλείων.

Έργασίαν αγάρων ΡΟΔΟΛΦΟΥ ΔΑΕΗΡ και Σ' εν Βρέμη της Γερμανίας.

Τιμαί από μαρκών 45 μέχρι 250 την χιλιάδα.

Τιμολόγια και δείγματα από 25 σιγάρα, ήτοι 1/10 του κβατίου πρόχειρα.

Πέμπονται δια του ταχυδρομείου.

Ποιότης άρίστη.

Σημ. Συνιστάμεν το έργοσίαιον τουτο, εν των άριστων εν Γερμανία ή τοίς επιθυμούντας να κληθείαι επιτηρήσει και άρωματικά.

Τό βολογραφικόν τουτο κατάστημα είναι εν των άριστων εν Αειψίγ, χαίρει δέ και φήμην καλήν εν όλη τη Γερμανία. Πάσα παραγγέλια, αναγομένη εις τό είδος της βολογραφίας, εκτελείται προθύμως και ταχύως. Αί τιμαί είσι συγκαταβάσιμαί. Το κατάστημα τουτο, εν ή εργάζονται άριστοι τεχνίται, είναι ήδη έθρομένον πρό 25 έτών, και έξετέλεσε πλείστα όσα καλλιτεχνικά έργα άξια λόγου και διά διαφόρους γραμμάς επιθεωρήσεις και διά διδακτικά βιβλία. Ό μακρός αυτού όιος είναι δι' αυτού ή καλλιτέρα σύστασις.

EAU DE COLOGNE.

Τό άριστον και μόνον γνήσιον κατά τας πρωτοτύποις συνταγάς του έφευρετού κατασκευαζόμενον "Υδωρ της Κολωνίας εβρηται παρ' τή Κυρίω

ΙΣΘΑΝΝΗ ΜΑΡΙΑ ΦΑΡΙΝΑ, JÜLICHS-PLATZ No. 4 εν ΚΟΛΩΝΙΑ.

προνομιούχην προμηθευτή πολλών αυτοκρατορικών και βασιλικών αδών, κατόχην των μεταλλίων και βραβείων πασών των παγκοσμίων εκθέσεων. Έφιστώ την προσοχήν των άρωματωτών, ότι εκάστη φιάλη του άρωματικού τουτου υδατος δέον να φέρη τό όνομα Johann Maria Farina, και την διεύθυνσιν Jülich-Platz No. 4.

Είς πάντας τοίς εμποντας τό άνθή και εις τοίς διατηρούντας κήπους και έξοχικά κτήματα συνιστώ τον γενικον Κατάλογόν μου διά τό έτος 1882, εν τώ όποιώ διατεταγμένα κατά μήνα εβρηται όλαί αι άνθήαι προς καλλιέργειαν και περιποίησιν των εν αύτῃ καταγεγραμμένων σπόρων και φυτών, και αι φυσικώταται άπαικτοιόταται πλείστον έσων άνθήων. Ό κατάλογος αυτός άποτελεί τον ασφαλέστερον οδηγόν παντός φίλου των άνθῶν, είναι ό μεγαλύτερος πάντων των εν Γερμανία εκδοθέντων καταλόγων και πέμπεται τῷ αιδούνητι δωρεάν. Άνοθηαλείον και φωτογράφιον F. C. Heinemann εν Erfurt.

Συντάκτης Δρ. Γ. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΪ εν Αειψία, ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλείον Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΑΟΥ εν Βερολίνη και Αειψία. — Τόποις Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ εν Αειψία.

ΤΟ ΕΝ ΑΕΙΨΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

του Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ

αναδέχεται την ταχίστην και κοφήν εκτέλεσιν παντός έργου έκαστημονικού, έντυπογραφικού και άλλου. Προς ός και εν τόποις εις

ΤΑΣ ΓΑΒΗΣΑΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ μετ' άριστης και θαρραλέας έκτελέσεως και επί τιμαίς λίαν συμφερασματικαίς.

F. KAHLE & SOHN

εν ΡΟΤΣΔΑΜ εργοστασίον της Αλλης.

Έργασίαιον εις εν γαυτοφενωαριου. Αγαθάματα, άνθη, πλῆθος και κοσμήματα άφ' ημετέρας τρυφής. Κατάλογος και τιμολόγια έτοιμα προς άποστολήν.